

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



"USTALIKLA ÇEKİLMİŞ BİR SOYGUN FİLMİ"  
VARIETY

# VICTORIA

TEK KIZ. TEK GECE. TEK ŞEHİR. TEK PLAN.

BİR SEBASTIAN SCHIPPER FİLMİ

31 TEMMUZ'DA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

# HER YER YANIYOR!

*“İzmir Yanıyor” şarkısında şöyle diyordu Sezen Aksu:*

*“...Gurubun rengi boyarken bile sahili turuncuya  
Hiç tadım yok  
Ne hilal ne çoban yıldızı teselli etmiyor  
Acım çok  
Ki düşün ne kadar severim meltemin yüzümü öperek esişini  
Ağlarım incecikten  
Ayrılık ölümden çok...”*

**İ**NSANOĞLUNUN BİLİM VE AKIL İLE YARATTIĞI EN GÜZEL SANAT ‘SİNEMA’, BİZİ BAŞKA DÜNYALARA ALIR GÖTÜRÜR YA HANI, BU HAFTA MAALESEF ÖMRÜMÜZÜ ADADIĞIMIZ FİLMER DAHİ AKLİMİZİ ÇELEMEDİ, ACIMIZA MERHEM OLAMADI. TADIMIZ YOK. ACIMIZ ÇOK. MALUM PARTİNİN HANİDİR İŞİD teröristlerine ama gizlice ama alenen muhabbet duyduğu artık Sağır Sultan’ın bile malumu... Birkaç hafta önce Can Dünder’in patlattığı haber sayesinde, tırlarla bu canı şebekeye silah sevkiyatının yapıldığı dahi belgelendi biliyorsunuz. ‘Yavuz hırsız ev sahibini bastırır’ misali, az kaldı Can Dünder linç edilecekti, yine iktidar tarafından...

30 yıldır süren iç savaşı ‘analar ağlamasın’ yalanlarıyla güya bitireceğini vadettiğinde her akıselim insan gibi umut beslemişken, Gezi’de canından olan gençlere gram üzülme, ‘hüloğ’culara Berkin Elvan’ı ve annesini yuhalatmayı seçen ‘timsah’ın gözyaşlarına bu saatten sonra inanacak değiliz elbette.

Görüşmeler yapılmış, akıl insanlarla ortam yumuşatılmaya çalışılmış ve savaşın tamamen bitmesi için müzakerelerde hayli ilerlenmişken masayı devirmeyi seçen, belli ki ‘hüloğ’cuların yanına milliyetçi faşistlerin de oylarını eklemek isteyen ‘Bay Usta’, artık her fırsatta tebaasından olmayanlara ‘terörist’ demekten sakınmıyor.

Gezi’de giden canlar, 301 madenci, 5 Haziran’da Diyarbakır’da miting alanında patlayan bomba derken, geçen pazartesi bir kere daha vurulduk ciğerimizden. Her biri pırl pırl 32 genci ömürlerinin

baharında aramızdan alan bomba, ocağımıza düşüverdi işte. Kobane’deki çocuklara kitap, oyuncak götüren 32 güzel inan, Suruç’ta bir yaz günü yüzlerindeki güneşle yolları adımlarken kendileri işğa dönüştüler.

Karanlığın merhameti olmaz. Sosyal medyada ‘hüloğ’cuların, faşistlerin yaptıkları iğrenç, pislik kusan, irin akıtan yorumları da gördük. Fakat en acısı, “Neden parti yöneticileri patlamada ölmedi?” mealindeki sorulardı, hükümetteki bazı isimlerden gelen... Ne ara ölümden bu kadar haz alan, ölüm isteyen yaratıklara dönüştü bu insanlar diye durup düşünmenin vaktidir. Daha da fenası, ölümün on yıllardır gelip hep solcuları, devrimcileri, Kürtleri bulması gerçeği önümüzde duruyorken...

Suruç’ta hayatını kaybeden, en yakın arkadaşı Hatice Ezgi Sadet’le artık yan yana sonsuza dek uyuyacak olan Polen Ünlü’nün kız kardeşinin cenaze törenindeki feryadı, taş kalplilere bir şey söyler mi acaba dersiniz: “Benim ablam karanlıktan korkar tek başına uyuyamaz, ne olur geri dön seni bir daha üzmeyeceğim, söz”... Dergimiz yayına hazırlanırken de Kobane’li çocuklar, kendilerine oyuncak ve kitap getirirken hayatını kaybeden ağabey ve ablaları için ağaç dikiyorlardı. Diktikleri ağaçlara da, 32 güzel insanın isimlerini verdiler.

22 yıl önce yine bir temmuz günü Sivas’ta Madımak Otel’inde 37 cana kıymışlardı. Aynı karanlık 2015 Temmuz’unda 32 can daha aldı. Sezen Aksu’dan yola çıkarak “Her Yer Yanıyor” başlığı attık. Görünen o ki ‘Bay Usta’nın (!) Yeni Türkiye’inde daha çok can, daha çok yer yanacak.

Her şeyi yıkıp yeniden inşa etmek ise bize düşecek. Bu da ebediyen ışıklar içinde yatacak 32 gence ve aynı yolda can veren o güzel insanlara sözümüz olsun...

**GİZLİ TEŞKİLAT**  
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

**YAYIN KURULU** BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com  
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS  
**LOGO TASARIM** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, EVRİM KAYA,  
ALİ ULVİ UYANIK, ALİ ERCİVAN, UĞUR VARDAN, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KANAN KARŞAN **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

## 6 ÇOK BİLEN ADAM

Beden (Cialo); Kağıttan Kentler (Paper Towns);  
Son 5 Yıl (The Last Five Years); İki Aşk Arasında  
(How To Make Love Like An Englishman); Acemi Çapkın  
(Caprice); Kutupta Macera (Operasjon Arktis);  
Darağacı (The Gallows); Deccal.

## 21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

## 22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, büyük usta Metin Erksan'ın 1964 yapımı  
çalışması "Suçlular Aramızda"nın nabzını tutuyor.

## 24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Mike Leigh sinemasının zirvelerinden: "Sırlar Ve Yalanlar"  
(Secrets & Lies)... Burak Göral imzasıyla.

## 26 TOPAZ

'Finansal çöküş'ün röntgenini çeken Oscar'lı belgesel:  
"İç İşler" (Inside Job)... Kaan Karsan imzasıyla.

## 28 AİLE OYUNU

Dönüm Noktası (The Humbling); Salak İle Avanak  
Geri Dönüyor (Dumb And Dumber To); Boyun Eğmez  
(Unbroken); Ekim Fırtınası (October Gale); Keskin Nişancı  
(American Sniper); Takip 3: Son Karşılaşma (Taken 3).

## 34 GENÇ VE MASUM

Shane Acker, 2009 yapımı uzun metrajlı animasyonun  
'kaynak filmi'yle karşınızda: "9"... Murat Özer imzasıyla.

## 36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

® arka  
pencere



HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ  
ARKAPENCERE.COM

# BEDEN



**ORİJİNAL ADI** Cialo (Body)

**YÖNETMEN** Malgorzata

Szumowska

**OYUNCULAR** Janusz Gajos,

Maja Ostaszewska,

Justyna Suwala, Ada Piekarska,

Ewa Dalkowska

**YAPIM** 2015 Polonya

**SÜRE** 90 dk.

**DAĞITIM** M3 (Bir Film)

SİNEMA  
TARİHİNİN  
EN BASİT,  
EN GERÇEKÜSTÜ,  
EN İNANDIRICI  
FİNALLERİNDEN  
BİRİYLE KARŞI  
KARŞIYAYIZ;  
AZ ŞEY DEĞİL...

**M**ALGORZATA SZUMOWSKA'NIN BU YIL BERLİN'DEN EN İYİ YÖNETMEN ÖDÜLÜ GÜMÜŞ AYI İLE DÖNEN FİLMİ "BEDEN", BEDEN VE RUH İLİŞKİSİ ÜZERİNE İLGİNCİLİĞİNİ BİR AN OLSUN YİTİRMEYEN UZUN BİR AKIL YÜRÜTME. FİLMİN bedenler gibi ağır havasına sızmakta hiç güçlük çekmeyen, ruh gibi uçucu bir mizahı var. Acıklı ve acımasız bir mizah. Szumowska sizi, incelikle ördüğü kasvet labirentinden ani ve sebepsiz gibi geliveren bir finalle çekip aldığıdaysa, o acımasız mizahın şefkatli bir samimiyet için içilmesi gereken acı bir şurup olduğu hissine kapılıyorsunuz. Sinema tarihinin en basit, en gerçeküstü, en inandırıcı finallerinden biriyle karşı karşıyayız; az şey değil...

Acıyla baş etmeye çalışırken birbirlerinden yardım istemeyi de birbirlerine yardım etmeyi de bilmeyen üç karakter etrafında dönüyor "Beden": Avukat baba Janusz ve onun blumia hastası kızı Anna, yakın zamanda kaybettikleri annenin ölümüyle baş etmeye çalışırken yolları terapist Olga ile kesişir. Klasik yöntemlerle Anna'nın yeme sorunlarına çare olması gerekirken ayarı biraz kaçırın Olga, çocuğunun ölümünden sonra keşfettiğini söylediği gibi 'öbür tarafla' iletişim kurabilen bir psişik mi, yoksa en az Anna kadar yardıma muhtaç olan bir deli midir? Yönetmen bu sorunun yanıtını baştan biliyor olduğunu sezdiriyor; ama seyircisine bilmişlik yapmak yerine yarattığı belirsizlikler dünyasında onunla yolculuk ediyor. Seyircisinin, bildikleri yolda ilerlemeye çalışırken kaybolan karakterlerinin çaresizliğini hissetmesini sağlıyor. Ölümle ve kayıpla farklı şekillerde baş ediyor olsalar da, kimsenin kimseden üstün olmadığını, hangi yolun düzlüğe çıkacağını kestirmenin güçlüğü hep hatırlatıyor film. Bu ağır bilgiyi de kendi içinde bir bütünlüğe ve mizahın uçuculuğuna sahip kısacık parçaları bir araya getirerek veriyor. Kitsch olmadan esteteze, kibirli olmadan zeki olmayı başarıyor.

Baştan sona bedenlerin varlık yokluk, ölüm kalım mücadelesiyle dolu olsa da, en çok beden yadsınması üzerine bir film "Beden".

İşi doğal yollardan ölmeyen bedenlerin izini sürmek olan Janusz'la, filmin gizemli ve absürt girişinde, henüz kiminle tanıştığımızı bilmeden tanıştırıyor. Bir intihardan sonra otopsi için gittiği yerde her şeyi büyük bir dikkatle incelerken, olayın kalbine, asılı bulunduğu bedene dikkatle bakmayı unutuyor; arkasını dönmüşken ayaklanıp giden 'merhumu' bile uzun süre fark edemiyor. Kızına baktığıdaysa, çektikleri acının ne kadar benzer olduğunu, aynı kadının yokluğunun yasını farklı şekillerde tutarken birbirlerini anlayamamalarında yatan ironiyi göremiyor. Janusz içerken Anna kontrolsüzce yiyip kusuyor, sık sık kendini öldürmeye çalışıyor. Her ikisi de kendi bedenlerini cezalandırırken birbirlerinden nefret ettiklerini sanıyor. Bu sarmaldan çıkma umuduyla başvurdıkları terapist olan Olga'nın benzer bir acıdan sonra hayatının merkezine koyduğu inkarsa daha büyük: Ölen oğlunun kendisiyle konuşmasıyla başlayan medyumluk macerasını, ona inananların ölen yakınlarıyla irtibat kurarak sürdürüyor. Geceleri uykusundan aniden uyanıp kontrolsüzce yazmaya başladığı uzun mektuplarla iki dünya arasında bir köprü gibi çalışıp insanlara duymak istediklerini anlatıp duruyor: Kızınız iyi olmanızı istiyor, anneniz hayata devam etmenizi rica ediyor... Olga'nın derdi bedenlerle değil ruhlarla; beden olmadan yaşamın devam edebileceğinde ısrar ediyor.

Oysa her gün eve geldiğinde onu konuşkan ruhları değil kendisinden iri cüssesiyle başlı başına bir aşırılık olan köpeği, yani koca bir beden karşılarsın istiyor. Devasa köpeğine sarılıp uyuduğu sahne, insanın doğasına dair filozofların binyıllardır tartışıp durduğu sorunun yanıtını, sarılıp uyumaya muhtaç bedenlerden çok da fazlası olmadığımızı bilgelikle fısıldıyor.

"Beden" belki kendi başına bir janr olacak kadar yaygın 'sevdiğini yitirdikten sonra' filmlerinin son yıllardaki en iyi örneklerinden. Bunda yönetmenin duygusal ve zihinsel olgunluğu kadar atmosfer yaratmadaki ustalığı





**BAŞTAN SONA  
BEDENLERİN VARLIK  
YOKLUK, ÖLÜM KALIM  
MÜCADELESİYLE DOLU  
OLSA DA, EN ÇOK  
BEDENİN  
YADSINMASI ÜZERİNE  
BİR FİLM "BEDEN".**

önemli rol oynuyor. Hem mekânları ve kostümleri, hem de nesneleri ve sesleri, sonu gelmez, çıldırtıcı bir matem havasını olduğundan daha fazla ağırlaştırmadan anlatacak bir sinemasal dilin hizmetine ustalıklarla veriyor. Filmin üç başrol oyuncusu da hassas bir dengede duran karakterlerini başarıyla canlandırıyorlar. Anna'nın kırılğan saldırganlığını, Olga'nın hayatını dengede tutan deliliğini, Janusz'un kontrollü çaresizliğini doğallıkla aktarıyorlar.

Filmin ölümün akılla hazmedilmesi güç yıkıcılığı karşısında insanın çıkış aradığı tuhaf inanç yollarını betimleyişindeki ustalığı ise, Lee Chang-dong'un "Gizli Güneşi" (Milyang, 2007) filmini çağırıştırıyor. Bu tür çıkış yollarına karşı en önyargılı seyirciyi bile ikna etmeyi, kuşkuya düşürmeyi başaracak bir inceliğe sahip. Üç

karakteri de kendini kandırma konusunda ustayken "Beden" in ustalığı yüzleşme gücünde. Yüzleşme beklenmedik bir iyimserlik doğururken hayatın zorluğunu da, absürtlüğü ve anlam yoksunluğunu da içeren, kelimelere taşınmaz, paradoksal bir yeni bilgiye evriliyor. Kimse kimseye yardım edemez, herkes herkese yardım edebilir? Camdan giren gün ışığı, gün ışığı gibi bir şarkı: "Rüzgarın içinden, yağmurun içinden yürümeye devam et. Hayallerin yıkılıp kenara atılmış olsa da... Kalbinde umutla yürümeye devam et. Asla yalnız yürümeyeceksin."



Filmin bütünlüğünü bozmayan episodik yapısı özgün bir mizaha sonsuz yer açıyor.



Filmin doğruyu söylediğini biliyoruz: Hayat bazen çok acı, baş etmenin kolay bir yolu yok.

# Tarkan'ın Diz Üstü Eteği'nden Kelebek Toka'ya:

80'İ AŞKIN YAZARIN KATKILARIYLA  
Bir Türkiye Sinema Sözlüğü

**Altyazı**'nın 150. özel sayısı

HAZİRAN GİTTİNASINDA RAYİLERDE!  
Ücretsiz PDF olarak Altyazı'ya <https://altyazi.org>



# KAĞITTAN KENTLER

**M**ARGO (CARA DELEIVINGNE), EN YAKIN ARKADAŞLARININ KENDİSİNE İHANETLERİNİ KÖTÜ ŞAKALARLA cezalandırmasının ardından, o geceki suç ortağı Quentin'i (Nat Wolff) davet ettiği gökdelenin üst katında Orlando'yu göstererek 'mealen', "dünyada başkalarının acılarını hiç düşünmeyen kağıttan insanların yaşadığı kağıttan kent" der.

Kağıt kasabalar, haritaların telif haklarını korumaya dönük, kopyalamaları tespit edebilmek amacıyla uydurulmuş hayali yerlerden gelen bir terim. Margo'nun, içeriğini insanları da kapsayarak genişlettiği terimin adını verdiği film, bizler için trajik bir haftaya denk geldiğinden düşünmeden edemedik: Yitip giden insan canlarının sadece sayılarla ifade edildiği bir ülkede, insanlığımız, hayali kasabalar gibi sadece kağıt üzerinde mi aslında? Bazen yaşadığımız sıcak olaylarla ilgisi olmayan bir film, hak ettiğimiz tanımı tesadüfen yüzümüze çarpabiliyor. ABD'li yazar John Green (1977-), genç erişkinler için yazıyor. Sinemaya uyarlanan bir önceki kitabı, iki kanser hastası gencin aşkını anlattığı, ama daha da önemlisi, karakterlerine hayat ve ölümle ilgili sordurduğu sorularla anımsanabilen "Aynı Yıldızın Altında" (The Fault In Our Stars), romantik dramda farklı bir nefesti. O filmde, Green ile işbirliği yapan senaryo yazarları Scott Neustadter ve Michael H. Weber "Kağıttan Kentler"de de devreye girerek, gençlik filmleri kategorisindeki zeka çizgisini yine yukarı çekmişler.

"Kağıttan Kentler", hayatlarımızın bazı dönemlerine girip kaybolan, hayran, belki de aşık olduğumuz, yüreğimizi 'büyüten' insanlardan birinin izini sürerken, arkadaşlığın nasıl harika bir armağan olduğunu keşfeden Quentin'in (kısaca Q) hikayesi. Fakat onun kadar, en yakınındaki çılgın çocuk Ben (Austin Abrams) ve örnek öğrenci Radar'ın da (Justice Smith) yazımında ağırlıklarının olduğu bir hikaye. Q, dünyanın en şanslı çocuğu olduğunu, o güzel kız Margo, komşuları olunca anlıyor. Önce birlikte koşuşturursalar da sonra araya uzun bir soğuk dönem giriyor. Şimdi lise son sınıfta,

okulun en popüler ve nefes kesici kızı Margo, bir gece aniden, onca yıldan sonra Q'nun odasına girip intikam planına dahil olmasını istiyor... O geceden sonra Margo evden bir kez daha ayrılıyor, kayıplara karışıyor. Q, sırlıslıkla aşık olduğu Margo'nun bıraktığı ipuçlarını takip ederek arkadaşlarıyla birlikte kuzeye doğru yola çıkıp, onun yaşadığı kağıt kasabaya varıyor...

"Kağıttan Kentler", bir kıza tutulmuş liselinin merkezde olduğu klişe filmlerinden keskince ayrılmasının ötesinde, planları sevmeyen hayatın, standartların dışına çıkabilecek denli korkusuz olanlara nasıl değerli dersler verebildiğine dair. Genç bir insanın kendi iç arayışının, belirlenmiş rollerin dışına çıkma cesaretinin ve yaşam akışında özgürce savrulabilmesinin müthiş bir örneği olan Margo'ya dair... Beğenilerinin ve düşlerinin içinde rol verdiği Margo'nun, gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenmek için kendisini aşan bir yolculuğa çıkan Q'nun olgunlaşmasına dair.

Eski basmakalıplıkların yakınından bile geçmeyen, taze soluklu, modern bir film bu. İlk filmi "Robot & Frank"de ustaları yöneten genç Jake Schreier çekmiş. Belli ki genç oyuncularla da müthiş bir duygudaşlık kurmuş. Mesela, asıl işi moda sektöründe modellik ama şimdi sinema için tam bir kazanç olan Cara Delevingne'nin, Margo karakterindeki bir dizi özelliği tam dozajında yansıtmayı sağlamış: Esrarengiz, soğuk, şefkatli, dürüst, gözü pek, seksi... Keza, kibirli sportif tiplerin antitezi gibi duran Q'nun liselilikten sıyrılma sürecindeki değişimi, Schreier'in dokunuşlarıyla gerçekleşmiş. Ve New York'tan bir genç adam daha var ki, müziği, filmin bütünündeki ruhsal rüzgarları yönlendiriyor, şiddetlendirip, ılıklaştırıyor, seyirciyi hikayenin içinde sürüklüyor: Post-rock, alternatif hip hop türlerinde çalışan, sahne adı Son Lux olan Ryan Lott.



"Aynı Yıldızın Altında"nın başrolündeki Ansel Elgort, 'uncredit' şeklinde konuk.



Bazı gevezelikler biraz daha kısaltılabilirdi.



**ORJİNAL ADI** Paper Towns

**YÖNETMEN** Jake Schreier

**OYUNCULAR** Nat Wolff,

Cara Delevingne, Austin Abrams, Justice Smith, Halston Sage,

Jaz Sinclair

**YAPIM** 2015 ABD

**SÜRE** 109 dk.

**DAĞITIM** The Moments Entertainment

**"KAĞITTAN KENTLER",  
PLANLARI SEVMİYEN  
HAYATIN,  
STANDARTLARIN  
DIŞINA ÇIKABİLECEK  
DENLİ KORKUSUZ  
OLANLARA NASIL  
DEĞERLİ DERSLER  
VEREBİLDİĞİNE DAİR...**

# SON 5 YIL



**ORJİNAL ADI** The Last Five Years

**YÖNETMEN** Richard LaGravenese

**UYUNCULAR** Anna Kendrick,

Jeremy Jordan, Tamara Mintz,

Cassandra Inman,

Bettina Bresnan

**YAPIM** 2014 ABD

**SÜRE** 94 dk.

**DAĞITIM** Mars

(Mars Cinema Group)

**“SON 5 YIL”I  
İLK BAKIŞTA  
BİRAZ OLSUN İLGİNÇ  
KILAN BÜTÜN O  
YAPISAL  
DENEMELER.  
ANCAK DENEMİŞ  
OLMAK  
YETMİYOR İŞTE!**

**G**Rİ BİR NEW YORK GÜNÜNDE, CATHY'Yİ EŞİ JAMIE İLE PAYLAŞTIKLARI APARTMAN DAİRESİNİN SALONUNDA, TERK edildiğini öğrendiği mektubun başında ağlarken görüyoruz ilk kez... Ve duygularını bize bir şarkıyla ifade ederken... Mutsuz biteceğini en baştan bildiğimiz bu ilişkinin başlangıcından tükenişine kadar beş yıllık sürecini bu şekilde izleyeceğiz sonrasında. İki ana karakterin şarkıları ve neredeyse tamamı melodili diyaloglarıyla... Müzikaller Baz Luhrmann'ın “Kırmızı Değirmen”iyle (Moulin Rouge!) yeniden popüler olalı beri türlü örnek seyrettik ama melodisiz, düz diyalog içermeyen; onun yerine karakterlerin sadece ve sadece şarkılarla konuştuğu filmlere nadiren cesaret edildi. Jason Robert Brown'un off-Broadway oyunundan Richard LaGravenese tarafından sinemaya uyarlanan “Son 5 Yıl” (The Last Five Years) öncelikle buna kalkışıyor.

Sinema tarihinde Jacques Demy'nin eşsiz başyapıtı “Şerburg Şemsiyeleri” (Les Parapluies De Cherbourg) gibi örnekleri olan bu müzikal anlayışının günümüz seyircisi için riskli olduğu muhakkak. Tiyatroda işleyebilen ama sinemada gerçeklik algısını bütünüyle yıkan, kendi başına bir yabancılaştırma efekti işlevi gören bu üslubu layığıyla kullanmanın en etkili yolu belki de filmi baştan aşağı soyutlamalarla kurgulamak. Fakat günümüz sinemasında da buna cesaret pek yok. Hatırlarsanız, “Sefiller” (Les Misérables) gibi iddialı bir proje bile yeterince tat vermemişti. Burada LaGravenese'nin elindeki malzeme zaten farklı biçimsel denemeleri beraberinde getiriyor. Sadece gerçekçi bir görsel dünyanın içine şarkılarla konuşan iki insanı yerleştirmekle kalmıyor film. Harold Pinter'in 1978 tarihli “İhanet” (Betrayal) adlı oyunundan esinle, zamanla da oynuyor.

Jamie'yi ise o kasvetli açılışın ardından, Cathy'yle aşklarının başlangıç noktasında, coşku



dolu bir sahnede tanıyoruz. Ve aksi yönde ilerleyen iki zaman çizgisi buradan itibaren hareket alıyor. Film Cathy açısından sondan başa doğru geri giderken, Jamie açısından ilişkinin başlangıcından sonuna doğru akıyor.

“Son 5 Yıl”ı ilk bakışta biraz olsun ilginç kılan bütün bu yapısal denemeler. Ancak denemiş olmak yetmiyor işte! Pinter-vari senaryo yapısı, çoğu kişi için heyecan vericiden ziyade kafa karıştırıcı olabilir çünkü berrak bir şekilde kurulduğunu söylemek zor. Hatta metnin neden böyle kurulduğuna net bir cevap vermek bile kolay değil. Film taşıyan şarkılar ise ilgisizliği ayakta tutabilecek kadar güçlü sayılmaz. Eski moda bir tiyatro geleneğinin izinde, tek başına dinlenmeyecek kadar karakersiz şarkılar bunlar. En popüler müzikalleri hep unutulmaz şarkılar ve bunların etrafında kurulmuş çarpıcı



koreografilerle hatırlamaz mıyız? “Kırmızı Değirmen”i efsane yapan, “Roxanne” gibi şarkıların yepyeni düzenlemeleriyle kurulan nefes kesici sekanslar değil mi? Klasiklerden “Yağmur Altında” (Singin’ In The Rain) aynı adlı şarkısıyla hâlâ zihinlerde değil mi? Lars Von Trier’in “Karanlıkta Dans”ı (Dancer In The Dark) izleyenlerin böğrüne Björk’ün hüznü şarkılarıyla oturup kalmıştı. Yani müzik, bir müzikalin başarısının mutlak anahtarı. “Son 5 Yıl”ın perdede vasat bir seyirlik olarak kalmasının en büyük sebebi de akılda kalıcı tek bir melodi bile sunamıyor olması.

Filmin iskeleti de klişelerden ibaret. Genç Yahudi yazar Jamie’nin keşfedilişi ve ünleneceği, kendinden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen, egosantrik bir adama dönüşmesi, kendi yolunu bulmaya çalışan Cathy’yle ilişkisini günden güne

tüketen asıl sebep. Ama biz bu öykülerin benzerlerini çok izledik. “Son 5 Yıl” ilişkinin tüm evrelerini sadece şarkılar etrafına kurduğu bazı sözde kilit noktalarla anlatmaya kalkışırken, tüm ara renkleri kaçırıp ele aldığı sürecin sadece en beylik aşamalarını malzeme ediyor kendine. Yapıyla oynamak tatsız tuzsuz metni keyifli hale getirmeye yetmiyor. Hepsini üst üste eklenince de yazık ki denemiş ama başaramamış, lezzetsiz bir iş kalıyor elde. Tıpkı bir zamanlar “Balıkçı Kral” (The Fisher King) gibi bir film yazmış olan LaGravenese’nin daha sonra perdede taşıdığı melodramlarla kariyerinin aldığı hal gibi...



Adeta Hollywood müzikallerini kurtarmak için doğmuş olan Anna Kendrick!



Kendrick tek başına yetmiyor, tiyatro sahnesinde işleyen şarkılar sinema için fazlasıyla demode kalıyor.

**FİLMİ TAŞIYAN  
ŞARKILAR İSE  
İLGİMİZİ AYAKTA  
TUTABİLECEK KADAR  
GÜÇLÜ SAYILMAZ.  
TEK BAŞINA  
DİNLENMEYECEK KADAR  
KARAKTERSİZ  
ŞARKILAR BUNLAR.**



## İKİ AŞK ARASINDA

★  
**ORJİNAL ADI** How To Make Love  
Like An Englishman

**YÖNETMEN** Tom Vaughan

**OYUNCULAR** Pierce Brosnan,

Salma Hayek, Jessica Alba,

Malcolm McDowell,

**YAPIM** 2014 ABD

**SÜRE** 102 dk.

**DAĞITIM** Pinema

**İŞİN 'GÜZELLİK' KISMINDA**  
**SALMA HAYEK, JESSICA ALBA**  
**HATTA PIERCE BROSNAN,**  
**32 DİŞ GÖSTERME**  
**YARIŞINA GİRİŞİYORLAR.**

**P**IERCE BROSNAN'IN SALMA HAYEK VE JESSICA ALBA GİBİ İKİ 'AFET'İN ORTASINA DÜŞÜĞÜ "İKİ AŞK ARASINDA", SADECE BU bilgiye sahip olsanız 'keyif verici' diye değerlendirilebilir. Ama işin aslı öyle değil!

Neresinden tutsanız dökülen hikayenin içinde bir 'fotoğraf' sadece bu bilgi, gerisi tam anlamıyla 'boş'. Bu boşluk da bir filmde 'anlam' arayan bizler için 'azap' demek, ki bu da çekilir azap değil!

İngiliz edebiyat profesörünün Amerikalı öğrencisiyle evlendikten (ve de çocuk yaptıktan) sonra taşındığı sıcak Amerikan sahillerinde yaşadığı 'ikircikli' ruh hali var hikayenin merkezinde. Karısının ablasına abayı yakması falan derken, nereye gideceği çok belli olan bir romantik komedi rotasına sahip bu hikaye. Birkaç minik hoş sahne dışında filmin tamamına sinen yüzysellik, belli bir aşamadan sonra iyice çekilmez hale sokuyor yapımı.

İngiliz-Amerikan tezatından keyifli malzemeler çıkabilecek ve filmi az da olsa kurtarabilecekken, ilk kez senaryosu filme çekilen Matthew Newman'ın metninde pek az

başvurulmuş bu malzemeye. İskoç sinemacı Tom Vaughan da özel bir yönetmen dokunuşuna sahip değil. Hal böyleyken daha fazlasını beklemek de olanaksızlaşıyor bizim için.

Oyunculukların da filme ayak uydurduğu ve 'karikatür' düzeyinde kaldıkları da bir gerçek. Pierce Brosnan ve Salma Hayek başta olmak üzere, bedenlerine oturmayan karakterlere hayat vermeye çalışıyorlar ama boşuna. İşin 'güzellik' kısmında Salma Hayek ve Jessica Alba, hatta Pierce Brosnan, 32 diş gösterme yarışına giriyorlar. Bizse sıkıntıdan tırnaklarımızı yemeye başlıyoruz; 32 diş boşverin, tek dişimizi bile gösterecek tebessümü çok görüyor bu film bize. Evet, buradaki oyuncular 'kötü' değil belki, ama içine düştükleri gayya kuyusunda debelenirken pek 'fena' görünüyorlar!



Malcolm McDowell, filmde pek iyi değilse de onu görmek bile ferahlatıcı etki yapıyor.



Matthew Newman'ın senaryosu, tam anlamıyla yerlerde sürünüyor.

# ONLINE HAFTALIK FİLM KÜLTÜRÜ DERGİSİ ARKA PENCERE

ISSUU UYGULAMASI İLE  
IPAD, IPHONE VE ANDROID'LERDE



**ARTIK HER YERDE OKUNABİLİYORUZ!**



## ACEMİ ÇAPKIN



**ORİJİNAL ADI** Caprice

**YÖNETMEN** Emmanuel Mouret

**OYUNCULAR** Virginie Efira,

Anaïs Demoustier, Laurent Stocker,

Emmanuel Mouret, Botum Dupuis

**YAPIM** 2015 Fransa

**SÜRE** 100 dk.

**DAĞITIM** Bir Film (Calinos)

**EMMANUEL MOURET,  
YAZAN YÖNETEN VE  
OYNAYAN OLUNCA  
MESELENİN ALTINDAN  
LAYIKIYLA KALKAMAMIŞ!**

**M**ALUM, BİLİMKURGU EDEBİYATININ ÖNCÜLERİNDEN BİRİ OLMA VASFININ YANI SIRA UYGARLIK TARİHİNE HER DAİM ilham kaynağı onca buluşun sahibi ve lokomotifidir Jules Verne. Bu büyük Fransız romancının yerelden evrensele ulaşan düşlerini ve hayal ötesi varlığını, ait olduğu coğrafyanın sinemacıları bir miras olarak üstlenmiş görünüyorlar. Lakin yedinci sanattaki bu bayrağı daha ötelere taşıma çabası bilimkurgudan ziyade aşk-meşk işlerinde daha fazla kıyıya vuruyor gibi!

Merkez üssü ‘Yeni Dalgacılar olmak üzere Fransız sinemacılar, kadınla erkek arasındaki ilişkinin neredeyse her türlü olasılığını, permütasyonunu, kombinasyonunu perdeye her daim yansıttılar, yansıtmayı da sürdürüyorlar...

Bu haftanın mönüsünde yer alan ‘Fransız patentli’ “Acemi Çapkın”, bu geleneğin yeni bir uzantısı. Clément kendi halinde, evliliğini sonlandırmış, eski eşinin yanında kalan oğluyla haftada bir buluşan mazbut bir öğretmen. En büyük zevki de tiyatro. Bu alanda da özel bir

takıntısı var; hayranı olduğu Alicia Bardery’nin oyunlarını kaçırmamak. Tesadüf bu ya, günün birinde bu güzel oyuncunun yeğenine ders verme fırsatını ele geçiriyor ve sonrasında ikili arasındaki yakınlaşmadan kendisinin de bir türlü inanmadığı bir aşk hikâyesi doğuyor. Lakin sonradan hayatına dahil olan Caprice adlı genç bir tiyatro oyuncusu, bu ilişkinin önündeki garip bir engele dönüşüyor.

Uzaktan uzağa Bertrand Blier’nin “Senin İçin Fazla Güzel”ini (Trop Belle Pour Toi) çağrıştıran “Acemi Çapkın” kimi kayda değer esprileri ve ilginçliğine rağmen senaryodaki inandırıcılık sorunu yaşayan bölümleriyle sıradanlaşıyor ve boşa harcanmış bir proje görüntüsü veriyor. Sanırım Mouret, yazan yöneten ve oynayan olunca meselenin altından layıkıyla kalkamamış!

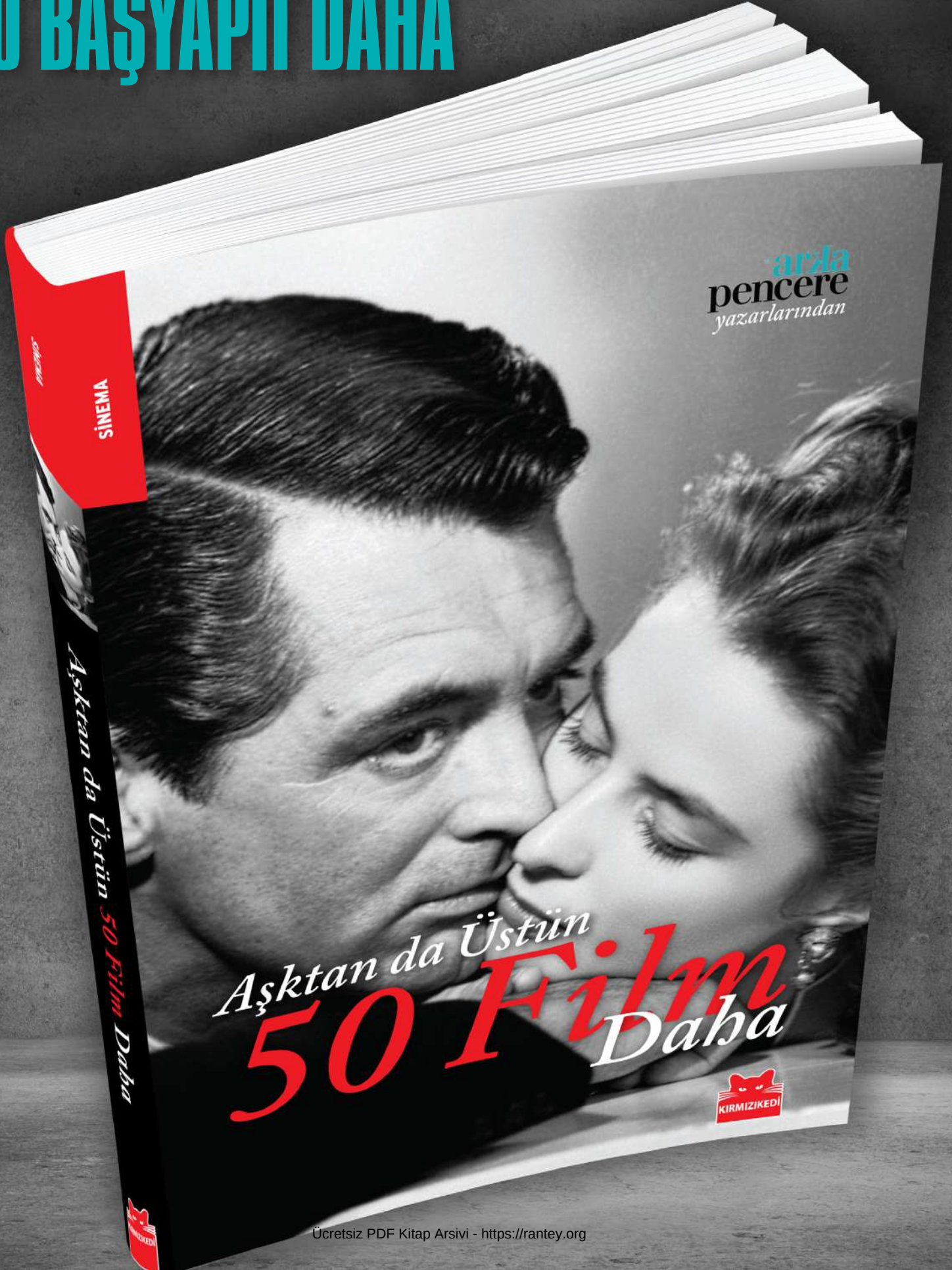


Emmanuel Mouret, Fransa’nın Woody Allen’i olmak istiyor gibi. Filmde bunun da hafif emareleri var.



Woody Allen ‘gibi’ olmak bile zor iş. Özellikle böyle bir senaryoyla ‘Bu iş zor Yonca’.

YEDİ YAZAR, YEDİ AYRI ÜSLUP  
**50 BAŞYAPIT DAHA**



arıkla  
pencere  
yazarlarından

Aşktan da Üstün  
**50 Film**  
Daha





## KUTUPTA MACERA



**ORJİNAL ADI** Operasyon Arktis  
(Operation Arctic)

**YÖNETMEN** Grethe Bøe-Waal

**OYUNCULAR** Kaisa Gurine

Antonsen, Lars Arentz-Hansen,  
Nicolai Cleve Broch, Kristofer Hivju

**YAPIM** 2014 Norveç

**SÜRE** 87 dk.

**DAĞITIM** Özen Film

**"KUTUPTA MACERA",  
EĞLENCİLİ BİR ÇOCUK  
FİLMİ GİBİ BAŞLAYIP,  
EPEY CİDDİ BİR DRAMA  
DÖNÜŞÜYOR.**

**B**İR GRUP ÇOCUĞUN BAŞLARININ ÇARESİNE BAKTIKLARI AİLE FİMLERİNDE HAYATI VE DAYANIŞMAYI ÖĞRENMELERİNİN örneği çoktur. Ama olayların Kuzey Kutbu'nda geçtiği bir örnek, hakikaten ilginç. Burası Norveç, kimse karın yabancı değil, hatta çocuklar aralarında hokey maçı yapıyor, her çocuğun bildiği maç kavgalarına oralarda hokey sopası karışıyor. Yeni taşındıkları mahallede tutunmada güçlük çeken üç kardeş de babalarının yanına gitmek için bir helikopter yolculuğuna kalkışıyorlar. Ama vardıkları yer, kutup dairesinde, etrafta kimselerin olmadığı bir yer. Biraz yiyecek, kalacak yer var ama ne iletişim ne başka şey. Kar fırtınası yeterince kötü değilmiş gibi, vahşi hayvanlar dolanıyor çevrede.

"Kutupta Macera", eğlenceli bir çocuk filmi gibi başlayıp, epey ciddi bir drama dönüşüyor; karlı, uçsuz bucaksız kutup dairesi manzarasına karşı. Sadece görüntülerin etkileyiciliği ve çocuk oyuncuların başarısı, filmi dikkat çekici kılmaya yeter bile. Hayatta kalmaya çalışan üç kardeş, kutup ayısını atlatıp, odun kırıp, ateş yakıp,

yiyecek bulup, kendilerine bir hayat kursalar da, buz kırılıp suyun içine düştüklerinde ölüm kalmı ikilemi hiç olmadığı kadar sahici hale geliyor. Hollywood köpürtmesi izleseydik, böyle sahneler ne hale gelirdi, oysa İskandinav soğukkanlılığıyla, zaten yeterince etkileyici sahnelerin üstüne bir şey eklenmemiş olarak izliyoruz.

Çocukların telsiz radyo bağlantısı kurmayı denemeleri, aslında kurtarma çalışmalarını başlatan bir müdahale. Onların çocukça uğraşları bir yandan sürerken, operasyon planları yapan, birbirine emirler veren, üniformalarıyla koridorlarda havahavah yürüyen askerler bunun zıttı bir görüntü oluşturuyor. Filmin başındaki klişe çocuk filmi ruhu geri geliyor sanki. Arası, rüya gibi. Özetle, aralara serpiştirilmiş çarpıcı özgünlükler ve müthiş bir malzeme.



Abla Julia'nın finalde kutup ayısının karşısına dikilişi, uzun süre akıldan çıkacak gibi değil.



Türkçe adı en başarısız yanı. Hoş, orijinali de macera değil operasyon.



# DARAĞACI



**ORJİNAL ADI** The Gallows

**YÖNETMENLER** Travis Cluff,

Chris Lofing

**OYUNCULAR** Reese Mishler,

Pfeifer Brown, Ryan Shoos,

Cassidy Gifford

**YAPIM** 2015 ABD

**SÜRE** 81 dk.

**DAĞITIM** Warner Bros.

FİLMİN ELLE TUTABİLECEĞİMİZ  
YANI, NEREDEYSE TAMAMI  
TEK MEKANDA  
GEÇTİĞİ HALDE BUNU FAZLA  
HİSSETTİRMEMESİ...

22

YILLIK VHS KAYDINDAN PERDEYE YANSIYAN LİSE  
TİYATROSU GÖRÜNTÜLERİYLE AÇILIR FİLM.

Beatrice Lisesi'nde "Darağacı" adlı  
oyun sahnelenirken, temsili olarak  
ilmeği boynuna geçiren öğrenci birden idam  
sehpasının harekete geçmesiyle ölüverir.

Hikaye 1993'ten günümüze sıçradığında,  
oyunun aynı lisede, yeni öğrenciler tarafından  
sahnelendiğini görürüz. Filmin ilk yarısı  
öğrenciler arasındaki cilveleşmeler ve flörtlerle  
saçma sapan bir şekilde ilerlerken, ikinci yarıdan  
itibaren hız kazanır. Oyunda başarısız olacağını  
düşünen başroldeki Reese (Reese Mishler) bir  
gece iki arkadaşıyla birlikte, hiç kilitlenmeyen  
açık kapıdan okula girer. Amacı dekorları bozup  
oyunun iptalini sağlamaktır. Başroldeki kız  
oyuncu da yanlarına geldikten sonra doğaüstü  
olaylar başlar. Hep açık duran kapı kendinden  
kitlenir. Artık dördü de, okulun içinde gözle  
görülmeleyen bir varlığın elinde oyuncaktır.

"Darağacı" adlı oyunun mu, yoksa okulun mu  
lanetli olduğunu anlayamadığımız film,

"Fakülte"deki (The Faculty) 'öldüren okul'  
temasını baz alırken "Blair Cadısı" ve  
"Paranormal Activity"deki 'buluntu film'  
numarasına sırtını yaslıyor. Amacı 'korkutmak'  
olan bir filmin bunu sadece bir-iki sahnede  
kısmen başarması, dahası bol bol 'ani böh'lerle  
durumu 'eşek şakası'na çevirmesi, zaten sallanıp  
duran senaryoyu tümenden yerle bir ediyor.

Elle tutabileceğimiz yanı ise, neredeyse  
tamamı tek mekanda geçtiği halde bunu fazla  
hissettirmemesi ve artık hayli bayatlayan 'buluntu  
film' esprisinin konu gereği çok mantıksız  
olmayışı... Kötü bir film olmasına karşın, 100 bin  
dolarlık bütçeyle yola çıkan senarist ve yönetmen  
Travis Cluff ile Chris Lofing ikilisi, neredeyse 20  
milyon dolar kazanarak kendilerince bir başarıya  
imza atmış durumdalar.



Başroldeki Reese Mishler, yakışıklı fizikleriyle geleceğin  
yeni Tom Cruise'u olabilir.



81 dakika olmasına karşın sürenin daha uzun  
hissedilmesi.



## DECCAL



**YÖNETMEN** Özgür Bakar

**OYUNCULAR** Öznur Serçeler,

Bulut Köpük, Duygu Paracıkoğlu,

Sait Genay, Aysan Sümercan

**YAPIM** 2015 Türkiye

**SÜRE** 94 dk.

**DAĞITIM** Mars (Minus Green)

**ÖZNUR SERÇELER'İN  
KARAKTERİNE PEK 'DUYGU'  
KATTIĞI SÖYLENEMEZKEN,  
TECRÜBELİ OYUNCULAR FİLMİ  
İZLENEBİLİR KILYOR.**

**K**ORKU FİLMLERİ FURYAMIZIN SON HALKASI "DECCAL" DE TRIBÜNE OYNAYAN VE SEVİRCİYİ YİNE CİNLE, DİNLE tavlama derdinde bir yapım. Açıkçası kabak tadı veren bu furyanın, içinde bulunduğumuz sosyo-politik atmosferin de etkisiyle daha bir süre dinmeyeceği açık. "Deccal"e dönersek, Süryanice 'yalancı' manasına gelen Deccal, birçok inanışa göre kıyamet günü ortaya çıkacak kötülüğün adı. Ayrıca 'Deccal' kıyamet alametlerinden biri olarak da anlatılır. Özellikle Ortaçağ ressamı tarafından alınının ortasında tek gözü olan iri cüsseli, korkunç bir yaratık olarak tasvir edilmiştir. Filmde de bu resimlerden bir-iki örnek görmek mümkün. Ne kadar da tanıdık değil mi? Son dönem korku sinemamızın özellikle "Şeytanın Yavrusu" (Rosemary's Baby) ve "Kehanet" (Omen) gibi klasiklerden yararlanma çabası ne yazık ki kötü birer taklitten öteye götürmüyor bu yapımları. "Deccal"de hikayemiz, Anadolu'nun küçük bir köyünde başlıyor. Pagan ayini yapan köylüler kapıldıkları kötülüğün esiri oluyorlar ve toplu

intiharlarla hayatlarına son veriyorlar. Filmin ikinci bölümü ise bir din adamının Deccal ile ilgili kehanetin gerçekleşmek üzere olduğunu fark etmesiyle devam ediyor. Ama ne hikmetse bu bölüm filmin finaline kadar tam olarak açıklık kazanmıyor. Son bölümde ise İstanbul'da yaşayan Duygu adında genç bir kız ve ona evini kiralayan Nurdan arasında geçiyor. Bir süre sonra kendisine yapılan iyiliklerin aslında ne kadar büyük bir kötülüğe kapı açtığını geç fark eden Duygu, bu durumdan kurtulmak için bir İslam profesörüyle işbirliği yapmayı deniyor. "Deccal", teknik olarak başarılı ve sofistike efektlerle bezeli olsa da, bir türlü bitmek bilmeyen cin fantezisiyle adeta boğuyor. Öznur Serçeler'in karakterine pek de 'duygu' kattığı söylenemezken, tecrübeli oyuncular filmi izlenebilir kılıyor.



Aysan Sümercan ve Sait Genay gibi usta oyuncuların genç oyunculara taş çıkartan performansı.



Her anı tahmin edilebilen kolay yapısı.



DARAĞACI



İKİ AŞK ARASINDA



KAĞITTAN KENTLER



SON 5 YIL

|                                                        | BİLGEHAN<br>ARAS | OKAN<br>ARPAÇ | TUNCA<br>ARSLAN | BURAK<br>GÖRAL | MURAT<br>ÖZER | OLKAN<br>ÖZYURT | BURÇİN S.<br>YALÇIN |
|--------------------------------------------------------|------------------|---------------|-----------------|----------------|---------------|-----------------|---------------------|
| ACEMİ ÇAPKIN / CAPRICE                                 |                  |               |                 | ★★             |               |                 |                     |
| BEDEN / CIALO                                          |                  |               |                 | ★★★★           |               |                 |                     |
| DARAĞACI / THE GALLOWS                                 | ★                | ★             |                 |                | ★             |                 |                     |
| DECCAL                                                 | ★                |               |                 |                |               |                 |                     |
| İKİ AŞK ARASINDA / HOW TO MAKE LOVE LIKE AN ENGLISHMAN | ★                |               |                 | ★★             | ★             | ★★              |                     |
| KAĞITTAN KENTLER / PAPER TOWNS                         | ★                |               |                 | ★★             | ★★            |                 |                     |
| KUTUPTA MACERA / OPERASJON ARKTIS                      |                  |               |                 |                |               |                 |                     |
| SON 5 YIL / THE LAST FIVE YEARS                        | ★                |               |                 | ★★             |               |                 |                     |
| ANT-MAN                                                | ★★★★             | ★★★★★         |                 | ★★★★           | ★★★★          | ★★★★            | ★★★★                |
| AŞKIN DİLİ / GEMMA BOVERY                              |                  |               |                 |                |               |                 | ★★★★                |
| AYI TEDDY 2 / TED 2                                    |                  |               |                 | ★★             | ★★★★          | ★★★★            | ★★                  |
| BİR ZAMANLAR NEW YORK / THE IMMIGRANT                  | ★★★★             |               |                 | ★★★★           | ★★★★          |                 |                     |
| DEHŞET GECESİ / EXISTS                                 | ★                |               |                 | ★              |               |                 |                     |
| FIRTINANIN ORTASINDA / STRANGERLAND                    | ★★★★             |               |                 | ★★             | ★★★★          |                 |                     |
| KANLI TATİL / INDIGENOUS                               |                  | ★             |                 |                |               |                 | ★★                  |
| KRALLAR KULÜBÜ                                         | ★                |               |                 |                |               |                 |                     |
| MAGIC MIKE XXL                                         | ★★★★             |               |                 |                | ★★★★          |                 |                     |
| SELF/LESS                                              |                  | ★★★★          |                 |                | ★★★★          | ★★★★            | ★★                  |
| YÜZÜNDEKİ SİR / PHOENIX                                | ★★★★★            | ★★★★★         |                 | ★★★★★          | ★★★★          | ★★★★            |                     |
| BOYUN EĞMEZ / UNBROKEN                                 | ★★★★             | ★★★★          |                 | ★★★★           | ★★★★          | ★★★★            | ★★★★                |
| DÖNÜM NOKTASI / THE HUMBLING                           | ★★               |               | ★★              | ★★★★           | ★★★★          |                 |                     |
| EKİM FIRTINASI / OCTOBER GALE                          |                  |               |                 | ★★             |               |                 |                     |
| KESKİN NİŞANCI / AMERICAN SNIPER                       | ★                | ★             | ★               | ★              | ★             | ★               | ★★                  |
| SALAK İLE AVANAK GERİ DÖNÜYOR / DUMB AND DUMBER TO     |                  | ★★            | ★★              | ★★             | ★★★★          |                 | ★★★★                |
| TAKİP 3: SON KARŞILAŞMA / TAKEN 3                      | ★                | ★★            |                 | ★              |               |                 |                     |

# METİN ERKSAN'IN DEHASI YA DA “SUÇLULAR ARAMIZDA”



Metin Erksan'ın **“En sevdiğim filmimdir”** dediği, ‘büyük bir taşlama’ olarak tanımladığı 1964 yapımı **“Suçlular Aramızda”**, **sınıfsal** çelişkilere dikkat çeken, herkesin herkese **kazık** atmaya çalıştığı burjuvaziden gerçekçi kesitler aktaran, **siyah-beyaz** gerçek bir Türk klasiğidir.

**S**UÇLULAR ARAMIZDA, KATİLLER ARAMIZDA, HIRSIZLAR ARAMIZDA, SAHTEKARLAR ARAMIZDA, KURBANLAR ARAMIZDA VE ÇÖZÜM DE ARAMIZDA... YALNIZCA ADIYLA BİLE GÜNÜMÜZ TÜRKİYE'SİNİN özeti gibidir Metin Erksan'ın 1964'te çektiği **“Suçlular Aramızda”**. Başrollerinde Ekrem Bora, Belgin Doruk ve Tamer Yiğit'i gördüğümüz, Atıf Kaptan ve Leyla Sayar'ın da en az bu üçlü kadar önemli roller üstlendikleri, gerçekten sıra dışı, hiç abartmadan söyleyecek olursam Metin Erksan'ın dehasına doya doya tanıklık edilebilecek, özellikle tıkr tıkr işleyen zeka dolu senaryosuyla ve diyaloglarıyla hayranlık uyandıran bir filmidir. Sinemamızın dramatik zirvelerinden birine tırmanmıştır Erksan.

Açılıшта kamera lüks bir yalüy gösterir. Sonra yalının hemen yanındaki kayalık tepede bulunan iki kişiyi görürüz. Biri gizlice eve girip soygun gerçekleştirirken diğeri gözcülük yapmaktadır. Sonradan zenginleşmiş Karadenizli armatör Halis Bey'in (Atıf Kaptan) yalısıdır soyulan ve düğünde gelini Demet'e (Belgin Doruk) taktığı 350 bin liralık gerdanlık da çalınmıştır. Yalısı soyulurken, emeklilik kararını kutlamak ve işlerini oğluna devretmek için bir yemek daveti vermekte olan, tüm zenginliğini haram kazanca borçlu Halis Bey konuklarına, “İçinizden neler geçirdiğinizi biliyorum. Konuşmam sırasında fısıldaşıp durdunuz. Buz üzerine yazılmış şeyler bunlar. Önemli olan servetim ve kişiliğimdir. Ötekiler unutulup geride kaldı bile” demektedir.

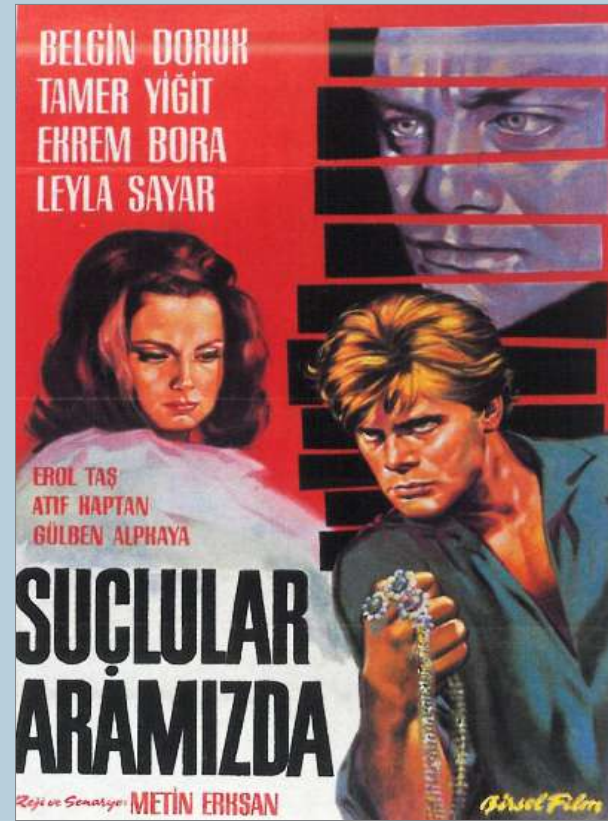
Halis Bey'in oğlu Mümtaz (Ekrem Bora), karısıyla arası soğumuş, bencil, katı kalpli, metresi Nükhet'in (Leyla Sayar) kaprislerine boyun eğen bir işadamdır. Hırsızlar, gerdanlığı satmak istediklerinde sahte olduğu anlaşılır. Halis Bey, hem gelinini hem oğlunu kandırmıştır. Mümtaz

bu işe çok bozulup babasıyla tartışırken, hırsızlar da bu zengin insanların sahtekarlığına bozulmuştur ve bu durumu ifşa edeceklerini söylerler: “Bu ne namussuzluk, insan gelinini kazıklar mı be! Gördün mü başıma gelenleri Artin usta?”

Mümtaz, sosyeteye rezil olmamak için 50 bin lira karşılığında gerdanlığı geri almak için anlaşır, babasından parayı alır, fakat gece buluştuklarında işler herkes için beklenmedik şekilde gelişecektir. Hırsızların genç olanı Halil (Tamer Yiğit) ile Mümtaz ve Demet arasında tuhaf, gerilimli bir ilişki kurulur. Babanın oğlunu, oğulun babasını ve eşini, metresin sevgilisini kazıklamaya çalıştığı, en temiz kişinin gariban Halil olduğu, sınıf çelişkilerine dikkat çeken gerçek bir klasiktir **“Suçlular Aramızda”**.

Mümtaz'ın Halil'e yönelik “Polis benim sözlerime inanır. Zira ben muteber bir adamım. Sen ise adi bir hırsızsın” sözleri üzerinden 1960'ların Türkiye'sindeki hukuk-yargı-emniyet üçgenine dokundurmalarında bulunan, klasik üsttekiler-alttakiler çelişkisine derinlemesine işlenmiş karakterler aracılığıyla bakan **“Suçlular Aramızda”**, bakış, yalın mimik ve jestler başarısını pekiştirir ki Ekrem Bora, Atıf Kaptan ve Tamer Güney gerçekten çok çok iyidirler.

Yan sayfada gördüğünüz, Mümtaz'ın babasından yürüttüğü paraları metresi Nükhet'in vücuduna yerleştirmesi, özgün bir gerilim içeren striptiz sahnesi, Mümtaz ile balık avlayan babasının tartışmaları gibi unutulmayacak sahneler içeren filmin en ilginç yanlarından biri ise senaryonun tümüyle gerçek bir olaya dayanmasıdır. Gülbenkyan ailesinin gazetelere de yansıyan öyküsüdür anlatılan; tabii çalınan



kolyenin sahte çıkmasına kadar... Sonraki cinayet faslı vb. Erksan'ın katkısıdır.

Bir not daha... Metin Erksan'ın “En sevdiğim filmimdir” dediği, ‘büyük bir taşlama’ olarak tanımladığı **“Suçlular Aramızda”**, sinema yazarlarından, özellikle de (Erksan'ın deyimiyle) “hem de ilerici, devrimci geçinenlerden” olumlu-olumsuz hiçbir tepki almayınca, usta yönetmenin “Türkiye’de entelijansiya yok” demesine kadar varacak bir reddiye başlamış olacaktır.

**“Suçlular Aramızda”**, bugün de aynı ilgi, heyecan ve beğeniyle seyredilen bir film. Seyredin...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

# SIRLAR VE YALANLAR

**Mike Leigh'in 1996 yapımı filmi  
“Sırlar Ve Yalanlar” (Secrets & Lies)**

yönetmenin filmografisinde seyirciyle en kolay buluşan, kendisini hemen sevdiren filmlerinden biridir. Güçlü diyaloglar, iyi oyunculuk performansları ve samimi hikayesiyle son derece gerçekçi kişi ve durumları bir araya getiren, zaman zaman da melodram kalıplarını ustaca kullanan bir başyapıttır bu film... İngiliz oyuncu **Brenda Blethyn**'in bol ödüllü olağanüstü performansı da yıllarca zihinlerden çıkmayacak güçte.

**L**EO TOLSTOY'UN ÖLÜMSÜZ ESERİ “ANNA KARENINA” ŞU CÜMLEYLE BAŞLAR: “BÜTÜN MUTLU AİLELER BİRBİRİNE BENZER; HER MUTSUZ AİLENİNSE KENDİNE ÖZGÜ BİR MUTSUZLUĞU VARDIR.” GERÇİ TOLSTOY BU CÜMLEYİ ROMANININ TEMASI GEREĞİ, AİLE KURUMUNUN EVLİLİKLE İLGİLİ OLAN KISMINA, EVLİLİKTE RUHANİ BİRLİKTELİĞİN önemine vurgu yapmaya bir kapı aralamak niyetiyle kurar. Ancak bu sözde, evlilikten bağımsız olarak aile kurumuna dair çarpıcı olduğu kadar çok cazip bir gerçeklik de vardır.

‘Aile’ dediğimiz şey, birbirleriyle bağlantılı olarak yaşamaya mahkum olmuş insanlar topluluğu değildir ya da böyle bir hale getirilmemelidir. Birbirleriyle kan bağı olan insanların ‘aile’yi korumak adına sakladıkları sırlar ya da söyledikleri yalanlar, bu zaten iyiliği-doğruluğu çok tartışılan kurumu sahte bir güvenlik çemberinin içine hapsetmekte. Konuşulmayan ya da çözülmeyen, saklanan her sorun aileyi oluşturan bireylerde kapatılması çok güç yaralar açabilir. Saklanarak kapatıldığı düşünülen her sorunun ‘mutsuz aile’nin temeline bir parça daha harç kattığını unutmamak gerek...

İngiliz sinemacı Mike Leigh'in filmografisinde özel bir yere sahip “Sırlar Ve Yalanlar” işte biraz da bunun filmidir. Seyirciyi kalbinden yakalayan hatta çoğu izleyicinin gözlerini yaşartan bir samimiyeti vardır. Çünkü benzer hikayelere sahip klasik melodramların ötesinde



bu kez hikaye çok ‘gerçek’ insanların içinde yaşanır.

Hortense kendi halinde sakin bir hayat yaşayan, bir gözlükçüde çalışan genç bir siyah kadındır. İnsanların daha iyi görmelerini sağlamaya çalışan bir meslekte olması da güzel bir detaydır, çünkü filmdeki işlevi de Purley ailesinin gözünü açmaktır. Bir gün çok sevdiği annesini kaybeder. Ama aslında onun gerçek annesi olmadığını da biliyordur. Onu çocukken alıp büyüten kadını kaybettikten sonra gerçek annesini tanımaya karar verir.

Hortense'nin gerçek annesi Cynthia Purley birlikte yaşadığı diğer kızı Roxanne ile ciddi iletişim sorunları yaşayan, yalnız ve duygusal olarak çok yaralı beyaz bir kadındır. Cynthia'nın kendi küçük stüdyosunda fotoğrafçılık yapan ağabeyi Maurice'in de kendi karısıyla küçük bir hayatı vardır. İnsanlara ve ailelere mutlu pozlar verdimmeye çalışarak günlerini geçiren Maurice, çok sevdiği karısı Monica'nın yüzünü bir türlü güldürememektedir. Çünkü Monica çocuk yapamamasının verdiği eksikliği bir türlü atlatamamış bir kadındır. Maurice karısına ve işine ayırdığı zamanlar dışında kız kardeşiyle çok ilgilenememektedir. Herkes kendi küçük dünyasında, sırlarıyla birlikte yaşayıp gitmektedir bir şekilde. Ta ki Hortense o sırlar kapısını aralayana kadar...



Film Hortense'nin siyah ırktan olmasının getirdiği katkıyla en başta 'ayrımcılık' üzerine bir film izletecekmiş gibi yapar. Ancak meselenin sadece bu olmadığını, aslında bundan çok daha derin olduğunu bir süre sonra anlarsınız. Cynthia'nın çok gençken yaşadığı bir ilişki sonrasında doğan bu 'siyah bebek' ağabeyi tarafından evlatlık verilmiştir. Cynthia'ya da bebeğin öldüğü söylenmiştir. Belki de beyaz bir bebek olsa ailede kalarak büyütülecekti, kimbilir?

Hortense gerçek annesiyle tanışır ve ikisi birlikte zaman geçirmeye başlarlar, aralarında güzel bir arkadaşlık gelişir. Cynthia'nın Hortense'i ağabeyinin evinin bahçesinde tertip ettiği mangal partisine 'arkadaş' olarak getirmesi ise bir süre sonra bu yaşgünü partisini bir hesaplaşma toplantısına çevirir. Ailede bütün sırlar ve yalanlar birer birer ortalığa saçılır. Acaba bu bir kaosa mı yol açacaktır, yoksa bir 'rahatlama'ya mı?

"Sırlar Ve Yalanlar"da bizim Türk dizilerinde bile sıklıkla gördüğümüz pek çok melodram klişesi var. Evlatlık verilen bir bebeğin büyüünce çıkıp gelmesi, bebeği olmayan bir çiftin kendilerini içlerine kapatmaları, artık birbirlerinden kopma noktasına gelmiş bir ağabey-kız kardeş ilişkisi vs... Ama Leigh'in filminde bu melodram klişelerini hayatın gerçekleri haline getiren şahane karakterler var. Bu karakterler senaryo derslerinde örnek olarak verilebilecek diyaloglarla

konusuyorlar!

Hortense'nin son derece mantıklı, iyi eğitilmiş, hassas ve kırılgan portresi, oyuncu Marianne Jean-Baptiste'in çok sakini ve samimi performansı ile ete kemiğe bürünüyor. Cynthia rolündeki Brenda Blethyn'i ise ağızımız açık izliyoruz adeta. Hayatta her konuda yarım kalmış/bırakılmış orta sınıf bir kadını o kadar iyi oynuyor ki, karşısındaki oyuncuların durup onu izlemekten kendi rollerine adapte olmakta zorlandıklarını düşünüyorsunuz ister istemez. Blethyn'in olağanüstü performansı filme güç katarken oyuncu Cynthia'yı izleyiciye o kadar çok sevdiliyor ki, gözlerimiz dolu dolu sarılıp onu teselli etmek ihtiyacı hissediyoruz adeta.

Kendi doğruları ile yaşamaya çalışan ve özünde iyi bir adam olan Maurice rolünde Timothy Spall, belediye işçisi olarak çalışan Roxanne rolünde Claire Rushbrook ve anne olamamanın eksikliğini her anında hisseden Monica rolünde Phyllis Logan da çok iyiler.

"Sırlar Ve Yalanlar" zamanında ülkemizde de çok beğenilmiş, 'Sinema Yazarlarının Seçtikleri' kapsamında yıllarca gösterilmiş, aday gösterildiği beş dalda Oscar kazanamasa da Altın Küre ve BAFTA'da Mike Leigh'e ve Brenda Blethyn'e ödüller getirmiş samimi bir başyapıttır.



# İÇ İŞLER

**Charles Ferguson**'ın 2010 yapımı, **Oscar** ödüllü belgeseli **“İç İşler”** (Inside Job), kapitalizmin ipliğini pazara çıkarıyor. Film, **2008 krizi** üzerinden mevcut sistemin nasıl çalışmadığını **tane tane** anlatırken okkalı bir **ABD eleştirisi** yapmaya soyunuyor.

**2**012 YAPIMI, SİNEMA DÜNYASINI DERİNDEN SARSAN “ÖLDÜRME EYLEMİ” (THE ACT OF KILLING), BELGESELLERDE SIK YAPILAN ANCAK BÖYLESİ NADİR GÖRÜLEN BİR ‘EYLEM’ PEŞİNDEYDİ: HESAP SORMAK. ENDONEZYA’DA YAŞANAN SOYKIRIMIN İZİNDEN GİDEN YÖNETMEN JOSHUA OPPENHEIMER, BÜYÜK BİR GİZLİLİK VE TİTİZLİKLE, BU SOYKIRIMIN başrolünü oynayan katilleri bulup çıkarıyor, dahası, onları bir güzel konuşturuyordu. “Öldürme Eylemi”, geçmişteki korkuların ve süregelen nefretlerin üzerine giden, müdahil bir belgeseldi ve bu tarafıyla hafızalara kazıdı ismini.

2010 yılında belgesel dalında Oscar alan ve senenin en çok konuşulan belgesellerinden olan “İç İşler”i (Inside Job) kimi açılardan “Öldürme Eylemi”nin paralelinde konumlandırmak mümkün (Filmlerin yapım tarihleri açısından aslında tam tersini yapıyor olmak gerekse de). Yarattığı tahribatın şiddeti, şekli ve yüzölçümü farklı olsa da, iki belgesel de geçmişte ‘göz göre göre’ yaşanan krizlerin üstüne yürüyor. Nasıl ki “Öldürme Eylemi”, soykırımın faillerini köşeye sıkıştırıyorsa, “İç İşler” de 2008 yılında yaşanan ve kısa sürede bütün dünyaya yayılan ekonomik krizin faillerini kamera karşısına oturtuyor.

“İç İşler” epeyce sert, neredeyse bodoslama bir giriş yaparak kıvamını ilk saniyelerden belli ediyor: İzlediğiniz, terimlerin havada uçacağı ancak aynı anda izleyeninin ekonomi alanındaki ortalama noksanlığını tahmin edebilen bir belgesel olacak. Terimselliği en kısa yoldan bir anlama kavuşturmak, izleyeni kimi açılardan cesaretlendirmek ve bu uzun mu uzun hikayeyi baştan ayağa ele almak için epeyce erkene kuruyor saatini yönetmen Charles Ferguson ve ‘toz bulutu’ndan başlıyor. Amerika, bütün tarihini tanımlayacak olan heybetli kapitalizmin ayarlarıyla oynamaya koyuluyor. Daha fazla tüketim, daha fazla üretim, bu döngüde ucuzlayan para ve George W. Bush’tan o meşhur açıklama: “Artık parası olmayanlar da tıpkı zenginlerin sahip olduğu gibi güzel evlere sahip olabilecek.” Çünkü burası Amerika.

Charles Ferguson’ın belgeselinin en büyük vurgusu, 2008’de patlayan ekonomik krizin nasıl da göz göre göre geldiği ve failleri ve geri kalan zenginler dışında herkese nasıl zarar verdiği. “İç İşler”, mevzusuna krizi fırsata çevirenler ya da krizce teğet geçilenler tarafından bakmıyor. Dahası, hatalı gördüklerini kamera karşısına davet ederek sıkı ve agresif bir mülakatçı olan Ferguson’ın karşısına oturtuyor. “İç İşler”, ayan beyan ortada olan ancak bir türlü lütfedilip de sorulmayan onlarca soru yöneltiyor kriz masasına. Verilen cevapları ise oldukça müstehzi bir tavırla (kimi zaman fazla müstehzi)

önceden ısıttığı fırına gönderiyor. Belgesel, kimi anlarında net bir şekilde kriminalize ettiği kriz faillerine politik doğruculuk yapmaları için fırsat dahi vermeden onların bütün foyalarını meydana çıkarıyor tavizsizce.

“İç İşler”, en kolaycı tasvirle kapitalizmin ipliğini pazara çıkaran bir belgesel. Her kriz sonrası dünyanın gündemi haline gelen, hatta popülistleşen bir tartışmayı kuvvetli argümanlarla yeniden açıyor: Kaba hesaplara on yılda bir büyük bir ekonomik krize sebebiyet veren sistem sürdürülebilir mi? Her ekonomik kriz bir öncekinden daha tahripkarken, dünyanın yenilenemeyen kaynakları varlığının son düzlüğüne girmişken ve krizsiz bir kapitalizm tahayyül edilemiyorken bu sistem ayakta tutulabilir mi? Seyircisini ağıttan açığa mücadeleye ve direnmeye davet eden belgeselin savı ortada. Asıl ilgi çekici olan, sistemi büyük bir korkuya kapılarak sürdürmeye çabalayan ve kendi yarattığı krizden zarar görmek yerine fayda sağlayan iktidar aygıtlarının manevraları. “İç İşler”, Clinton ve W. Bush’tan sonra ‘değişim’ rüzgarlarıyla Beyaz Saray’a yerleşen Obama’nın da herhangi bir Wall Street hükümetinin elçisi olmaktan öteye gidemediğini de gösteriyor. 2008 krizinin müsebbibi olan kim varsa, Obama tarafından devlet ekonomisiyle ilintili çok önemli pozisyonlara atanıyor. Obama iktidara gelmeden önce sıkça dillendirilen ‘reform’ tabirinin heybeti, Obama hükümetinin cılız devinimleri altında silikleşiyor. Böylece ampirik olarak sürdürülemeyeceği defalarca kanıtlanan sisteme, bir kez daha morfin basılıyor. “İç İşler”, Amerika’nın Beyaz Saray’dan değil, Wall Street’ten yönetildiğini oldukça ikna edici kanıtlarla bir kez daha gösteriyor.

Charles Ferguson’ın belgeselini uzun vadede bir başyapıt olarak anamayacak olmamızın sebebi ise harareti, öfkesini yönetme biçimi, yani agresifliği. “İç İşler”in iyi ve konusuna çok hakim bir belgesel olduğunu kimse inkar edemeyecektir; ancak bundan çok ötesi olduğunu iddia etmek biraz zor. Zira Ferguson, cesur bir tavırla parmağıyla işaret ettiği faillerle neredeyse ‘kavgaya tutuşmakta’ ve belgeseli bir anlamda makası elinde tuttuğu, kendine ait bir iktidar gösterisine dönüştürmekte sakınca görmüyor. Bu bağlamda Ferguson’ın yeterince demokratik bir tavır takınmadığını söylemek gerekir. Kim bilir, belki gerçekten kapitalizme ağzının payını bu şekilde vermek gerekiyordu; ancak yine de doğruların sarsıcılığını zihinlerimizde muhafaza etmemiz için belki de daha fazla yalan duymamız gerekiyordu.



# DÖNÜM NOKTASI



**ORJİNAL ADI** The Humbling  
**YÖNETMEN** Barry Levinson

**OYUNCULAR** Al Pacino, Greta Gerwig,  
Nina Arianda, Dylan Baker, Charles Grodin,  
Dianne Wiest, Kyra Sedgwick  
**YAPIM/SÜRE** 2014 ABD – İtalya, 103 dk.  
**GÖRÜNTÜ/SES** 2.35:1, 5.1 DD İng. ve Tr.  
**ŞİRKET** As Sanat (Mip Yapım)

**FİLM BİR AKTÖRÜN  
HAYATININ  
SONBAHARINA, BİRAZ  
MİZAH BİRAZ DA  
HÜZÜNLE BAKIYOR**

**"D**ÖNÜM NOKTASI" NUN YARATICI KADROSUNU HOLLYWOOD'UN YAŞLI KUTLARI OLUŞTURUYOR. 80 aşının üstündeki emektar senarist Buck Henry, 70'li yaşlarındaki yönetmen Barry Levinson ve yakınlarında 75. yaşgününü kutlayan Al Pacino... Bu üçlü bir araya gelip yaşlı bir aktörün hayata yeniden tutunma çabalarını anlatan aynı adlı Philip Roth romanını beyazperdeye taşımışlar.

Artık 70'lerine merdiven dayayan Simon Axler'in sahnede Shakespeare'in "Nasıl Hoşunuza Giderse"sinin yaşlı Dük'ünü oynarken bir anda her şey ona anlamsız gelir ve kendisini sahneden aşağı, yere bırakır. Aslında bir nevi 'tükenmişlik sendromu' yaşamaya başlar Simon. Mesela artık neyin oyun neyin gerçek olduğunu karıştırır. Hiç rol yapmak istemiyordur... Ne tiyatrodaki, ne de filmde. Çok dostu ya da akrabası da yoktur... Bir intihar girişiminin ardından kısa bir süre bir rehabilitasyon merkezine yatar sonra da şehir dışındaki evinde inzivaya çekilir. Ama orada da pek yalnız kalamaz. Yıllardır görüşmediği eski bir arkadaşının kızı Peggen onu ziyaret eder ve

yıllardır ona aşık olduğunu itiraf eder. Simon kendisini düzeltmeye çalışırken bir de genç bir sevgili edinmiştir durup dururken...

Filmin ritmini kaybettiği yerleri olsa da kimi zaman bir Woody Allen mizahına yaklaşan sahneleri de var. Bu sahneler belki kahkaha attırmıyorlar ama Simon'ın tuhaf bir döngü içerisinde bocalamasını keyifle izliyoruz. Ancak film, içinde komik öğeler barındırsa da bir komedi filmi değil tam olarak. Simon'ın yaşlanmasının getirdiği performans düşüklüğü, onu hayatının her meşgalesinde sınırlamaya başlıyor. Hafızası, yeteneği ve tabi erkekliğini sınırlayan bir sürecin içindedir. Bu gerçeğe yüzleşmesinden doğan bir hüznü var Simon'ın. Filmin "Kral Lear" ile bitmesi de bir Shakespeare trajedisi izlediğimiz hissiyatını vermiyor değil.



Hikayenin hem mizah, hem de hüznün damarlarındaki 'efsane' Al Pacino'nun üst düzey performansı...

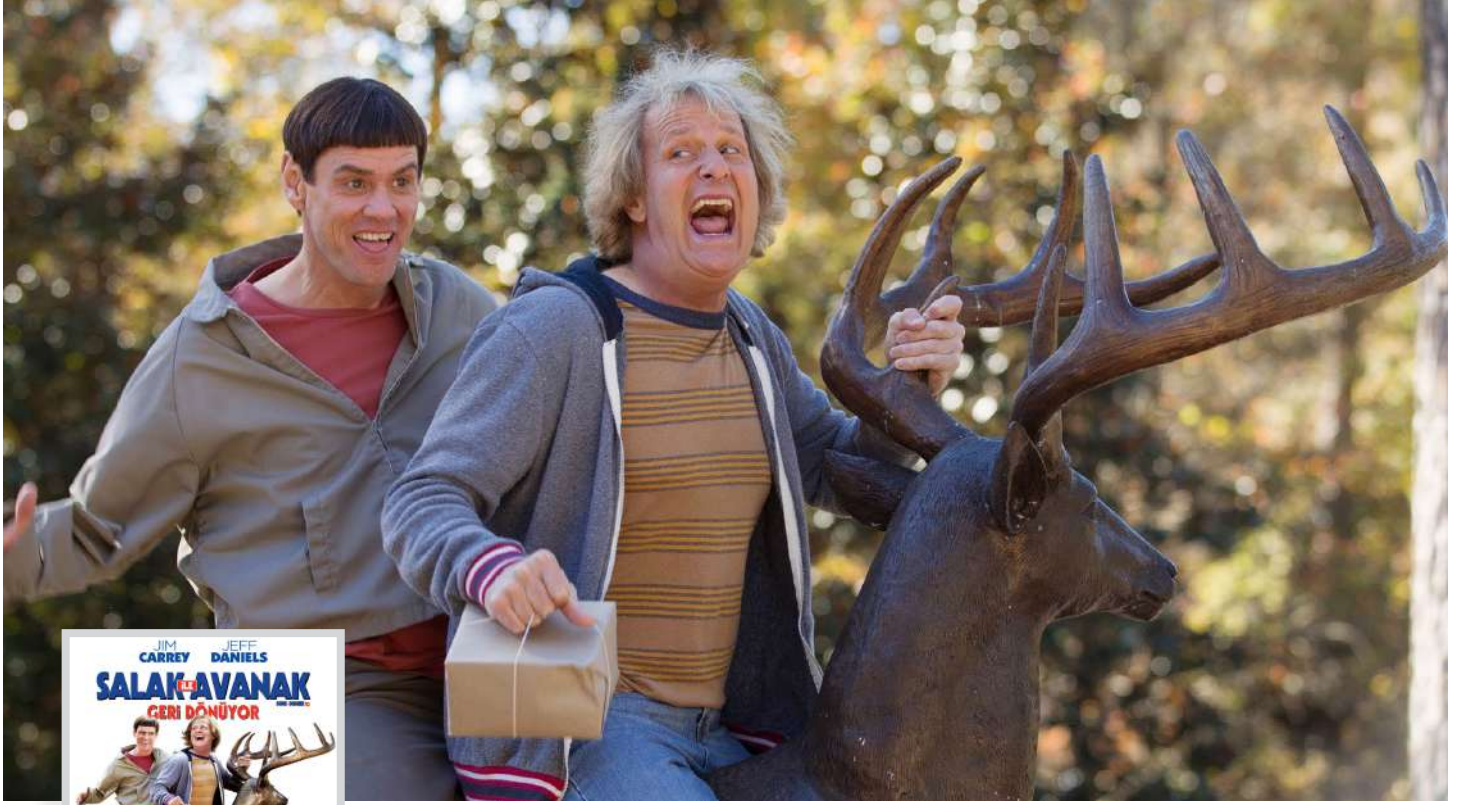


Levinson filminin biraz daha komik olmasını göze alabilirdi... O zaman ritm bozukluğu hissedilmezdi...



# SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”



# SALAK İLE AVANAK GERİ DÖNÜYOR



**ORJİNAL ADI** Dumb And Dumber To  
**YÖNETMENLER** Bobby & Peter Farrelly  
**OYUNCULAR** Jim Carrey, Jeff Daniels,  
Rob Riggle, Laurie Holden,  
Rachel Melvin, Kathleen Turner  
**YAPIM/SÜRE** 2014 ABD, 109 dk.  
**GÖRÜNTÜ/SES** 1.85:1,  
5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.  
**ŞİRKET** As Sanat (Pinema)

**ORJİNALİ KADAR  
İYİ DEĞİL AMA BUNUN  
TÜM SORUMLULUĞU  
FARRELLY'LERE  
AİT DEĞİL...**

**Y**ILLAR FARRELLY KARDEŞLER'İN POPÜLARİTESİNDEN ÇOK ŞEY ALDI GÖTÜRDÜ AMA KESİNLİKLE TUVALET MİZAHLARINA dokunamadı. Gerçi son dönemde filmleri pek ilgi görmediğinden olsa gerek hafiften 'yumuşama' emareleri gösteriyorlardı ama kariyerlerinin ilk filmi "Salak İle Avanak"a (Dumb & Dumber) 20 yıl sonra çekecekleri devam filminde 'sertleşmeleri' kaçınılmazdı. Aksi takdirde hem serinin hayranlarını küplere bindirebilirler hem de kariyerlerini kendi elleriyle bitirebilirlerdi. Her ne kadar ilk filmin hayranları arasında çatlak sesler çıktıysa da, genel olarak Harry ve Lloyd'un aptallıkları yine Dedektif Clouseau'ya parmak ısırtacak cinstendi!

Orijinalinden uzun yıllar sonra çekilen devam filmleri genellikle büyük hayal kırıklığı yaratırlar ama "Salak İle Avanak Geri Dönüyor" vaziyeti kurtarıyor. Farrelly'ler ilk filmin bunca sevilmesinin tahlilini 20 yıl sonra iyi yapmışlar. Evet, karşımızda orijinali kadar iyi bir film yok ama bunun tüm yükünü Farrelly'lere bindirmek de doğru olmaz. Örneğin en son ne zaman gerçekten kahkahalarla güldüğünüz bir Jim

Carrey filmi izlediniz?

Yine de, Harry ve Lloyd'un akla hayale gelmeyecek tipte aptallıkları bu ikinci filmi de ayakta tutmaya yetiyor. Yine bir suç öyküsünün merkeze yerleştiği film, türle de kendince dalga geçiyor.

Harry yıllardır altını değiştirmeye varıncaya kadar baktığı yakın dostu Lloyd'un aslında 20 yıldır kendisini kandırdığını öğrenince buna bayılıyor! Sonra ikili Harry'nin yıllar önce bir kıızı olduğunu öğrenip ona ulaşmaya çalışıyorlar. Bu sırada da kendilerini kirli bir komplonun ortasında buluyorlar. Daha doğrusu kendileriyle alakası olmayan bu komploya salça oluyorlar.

Son olarak, film Harry'nin kızı rolündeki güzel aktris Rachel Melvin'i keşfetmek için de bir fırsat teşkil ediyor.



**Afiş cümlesi:** "Bir insan, beyin kapasitesinin yüzde 10'unu kullanır. Bir de yüzde 1'ini kullandığını düşünün!"



Devam filmlerinin her zaman ilk filmlerin gölgesinde kalacağı kaidesine yenik düşüyor.



*Sadibey.com*

"Sinemacılık ve filmcilik yararına  
bağımsız iletişim platformu"



## KESKİN NİŞANCI



**ORJİNAL ADI** American Sniper  
**YÖNETMEN** Clint Eastwood  
**OYUNCULAR** Bradley Cooper, Sienna Miller, Kyle Gallner  
**YAPIM/SÜRE** 2014 ABD, 127 dk.  
**GÖRÜNTÜ/SES** 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.  
**ŞİRKET** Yeni Film (Warner)

**11** EYLÜL SONRASINDA ORDUYA KATILAN TEKSASLI 'VATANSEVER' CHRIS KYLE'İN Irak'a bir 'sniper' olarak gidip geldiği zamanları anlatan bu Clint Eastwood filmi, sinematografik olarak başarılı ama içerik olarak önceki filmlerinin yanında çok zayıf... Eastwood ana karakterinin peşinden giderken onu bir milli kahraman olarak görüp filmi tümüyle bu fikir üzerine kuruyor. Chris askerlik hayatı boyunca kadın ve çocukların da dahil olduğu 160 kişiyi öldürüyor ve bu konuda bir rekor kırıyor! Bu anlamda Chris'e ait küçük bazı vicdan cümleleri ve karısıyla yaptığı birkaç diyalog dışında karşı bir fikir sunmuyor film. Eastwood filmini 'ama bu adam da böyle bir adam işte' diye anlatmıyor, ona haklı nedenler verip onu kahraman ilan ediyor. Daha çocukluğundan itibaren avlanmaya alıştıran Chris'i bize de sevdirmeye çalışıyor... Yakışmadı doğrusu...



## BOYUN EĞMEZ



**ORJİNAL ADI** Unbroken  
**YÖNETMEN** Angelina Jolie  
**OYUNCULAR** Jack O'Connell, Takamasa Ishihara, Domhnall Gleeson  
**YAPIM/SÜRE** 2014 ABD, 132 dk.  
**GÖRÜNTÜ/SES** 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.  
**ŞİRKET** As Sanat (Universal)

**Y**ÖNETMENLİĞİNİ ANGELINA JOLIE'NİN YAPTIĞI, COEN KARDEŞLERİN ELİNDEN geçmiş senaryosuyla da dikkat çekici bir film bu. Olimpiyat koşucusu Louis Zamperini, II. Dünya Savaşı sırasında orduya katılmıştır. Pasifiğin üzerinde gerçekleşen bir uçak kazası sonucunda okyanusta 47 gün yaşam mücadelesi vermesi yetmezmiş gibi Japonlar tarafından yakalanır ve uzun sürecek, acı dolu bir esaret dönemi başlar. "Boyun Eğmez" izleyicilerine Nagisa Oshima'nın 1983 yapımı filmi "İyi Noeller Bay Lawrence"ı hatırlatmıyor değil doğrusu. Kuşkusuz benzer bir temada daha cesur bir film o. Burada ise gerçek bir yaşam öyküsüne bağlı kalmak durumunda film. Amperini'nin hikayesi bir süre sonra daha önce çok başka örneklerini de izlediğimiz bireysel direniş hikayesine dönüşüyor. Ama buna rağmen baştan sona ilgiyle izletmeyi başarıyor film kendini.



## EKİM FIRTINASI



**ORJİNAL ADI** October Gale  
**YÖNETMEN** Ruba Nadda  
**OYUNCULAR** Patricia Clarkson, Scott Speedman, Tim Roth  
**YAPIM/SÜRE** 2014 Kanada, 87 dk.  
**GÖRÜNTÜ/SES** 2.35:1, 2.0 DD İng. ve Tr.  
**ŞİRKET** Kanal D (Myriad)

**K**OCASINI KAYBETTİKTEN SONRA HAYAT ENERJİSİNİ DE KAYBETMİŞ BİR DOKTOR olan Helen, oğlunu dinlemeyi ve ıssız bir adadaki yazlık evlerine giderek orada hem ortalığı toplamak hem de kocasını daha fazla hatırlayarak kendisine mazohist bir inziva düzenlemek ister. Ancak fırtınalı bir gecede evinin önüne küçük bir botla yaralı bir adam yavaşlar. Helen adamın yaralarını sarar ve onu iyileştirir. Ancak adamın peşinde onu öldürmek isteyen biri vardır ve vazgeçmeye hiç niyeti yoktur.

Kanadalı kadın yönetmen Ruba Nadda atmosfer yaratma konusunda ciddi bir falso vermiyor, önceki birkaç filminde de olduğu gibi. Ama hikaye yürümüyor bir türlü. Yavaş gelişen gerilim filmlerinin bazılarının yanlış detaylarda oyalanıyor olmaları en bariz hataları. "Ekim Fırtınası" da bu dertten mustarip. İyi oyuncularını filmi yine de izletiyor sonuna kadar...



## TAKİP 3: SON KARŞILAŞMA



**ORJİNAL ADI** Taken 3  
**YÖNETMEN** Olivier Megaton  
**OYUNCULAR** Liam Neeson, Forest Whitaker, Maggie Grace  
**YAPIM/SÜRE** 2014 Fransa, 105 dk.  
**GÖRÜNTÜ/SES** 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.  
**ŞİRKET** Bir Film (Fox)

**E**MEKLİ CIA AJANI BRYAN MILLS'İN İLK FİLMDE PARIS'TEKİ KIZINI KAÇIRILAR, o da tek başına bütün Paris'i hallaç pamuğu gibi dağıttı. Sonra Mills ailesiyle İstanbul'a geldi, burada da hem karısı hem kızı kaçırıldı. Ailece İstanbul'u mahvettiler! Üçüncü filmde de hep beraber aksiyon zevkimizi geçiriyorlar! İşlemediği bir cinayetle suçlanan Mills bu sefer kendi evinde, LA'de dövüşüyor. Ama olaylar öyle saçma bir şekilde gelişmiyor (!) ki bir süre sonra düşünmeyi bırakıp kendinizi aksiyona bırakmak istiyorsunuz. Fakat o sahneler de çok yakından çekilmiş ve o kadar hızlı bir kurguyla bağlanmışlar ki başınız dönüyor! Liam Neeson 'Beni Forest Whitaker'la kandırdılar' diyerek savunmuştu kendisini. Whitaker da 'Beni Liam Neeson'la kandırdılar' demiş olabilir!

**ACISIYLA,**

**TATLISIYLA,**

**EKŞİSİYLE**

**Ekşi Sinema**  
www.eksisinema.com



# 9

**Tim Burton** ve **Timur Bekmambetov**'un yapımcılığında hayat bulan 2009 tarihli animasyon **"9"**un aynı adlı 'kaynak filmi' bu. **Shane Acker**, Oscar adayı bu kısa animasyonda **'insansı'** özelliklere sahip bir **bez bebeğin** hayatta kalma savaşını anlatıyor.

**YÖNETMEN** Shane Acker  
**YAPIM** 2005 ABD  
**SÜRE** 11 dk.

**S**HANE ACKER'IN OSCAR ADAYI OLAN KISA ANİMASYONU "9", 2009 TARİHLİ UZUN METRAJLI FILMİN ÖNÜNE AÇAN ÇALIŞMA BİLDİĞİNİZ gibi. Buradaki başarısıyla Tim Burton ve Timur Bekmambetov'un yapımcılık desteğini de arkasına alan Acker, sonrasında başka bir animasyona imza atmadı, ama hâlâ bekliyoruz ondan yeni bir çalışma. Yaptığı işin hakkını veren sinemacı, umuyoruz ki "Buraya kadar" dememiştir!

Her aşamasında Shane Acker'in imzasını bulabileceğiniz 2005 tarihli kısa animasyon "9", sessizliğini canlı bir 'çığlık'a dönüştürebilen bir film. Post apokaliptik bir atmosferde geçen hikaye, '9' numaralı içi doldurulmuş bez bebekle onu ve neslini yok etmeye programlanmış bir 'canavar robot'un mücadelesini anlatıyor. İnsansı özelliklerle hayat verilmiş bu bez bebek, 1'den 8'e kadar bütün arkadaşlarını yok etmiş canavarla giriştiği amansız mücadelede 'insansı' aklını kullanarak sonuca

ulaşmayı deniyor. Göğüs göğüse savaşılmayacağı düşmanını alt etmek için son derece akıllı bir entrika planlıyor...

Bilgisayar destekli animasyon geleneğinin etkili örneklerinden biri "9". Ama başarısı yalnızca bu özelliğiyle sınırlı değil. Daha da önemlisi, ortaya koyduğu kıyamet benzeri atmosfer içinde ustaca geziniyor bu film. İnsanlığı (ya da insana benzerliği) kurtarmak (ya da korumak) için verilen (ya da verilmesi gereken) mücadeleyi ete kemiğe ve beze büründürüyor.

Shane Acker, bu filmde ortaya koyduğu tekniği ve hikaye anlatımını 2009 tarihli uzun metrajlı animasyonda da kullanmış ve benzer bir başarıya imza atmıştı. Kısa filmdeki gibi ilk 10 dakikası sessiz olan yapım, sonraki dakikalarda ünlü isimlerin sesleriyle yoluna devam ediyor ve Acker'in 'sessiz çığlık'ını daha da duyulur kılıyorlardı...



**“Emek”çiler vazgeçmez!**  
86 yıl bu kuyrukta bekledik.  
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**siyad**

Sinema Yazarları Derneği



### 1- Yeşilçam'ın erkek egemen hali

Meslektaşımız, üstadımız Agâh Özgüç, Horizon Yayıncılık'tan çıkan yeni kitabı "Türk Sineması'nda Yeşilçam Aşkları" ile bir kez daha Yeşilçam'ın kutusunu açtı ve bu sefer ilişkiler ekseninde Yeşilçam'ı anlattı. Ama amaç ilişkileri değil, Yeşilçam'ın erkek egemen yapısını anlatmak. Kitaptan ilginç ayrıntıları sıralayalım...

### 2- Metin Erksan'ın aşk mektubu böyle olur!

Metin Erksan, ne yapsa farklılığını hissettiren bir üstat. Bu, aşk mektuplarında da görülüyor. Suzan Avcı'ya yazdığı mektuptan: "Suzan, sevgilim... Dur bakalım. Önce seni şöyle bir öpelim. Tatlıymışsın, güzelmişsin, eşsizmişsin. Hadi şimdi konuşalım..."

### 3- Neriman Köksal'ın platonik aşkı

Sinemamızın femme fatale'lerinden biriydi Neriman Köksal. Güzeldi, alımlıydı, Yeşilçam'daki filmlerde dişiliğinin farkında olan kadınlarındandı. Lakin onun bir platonik aşkı vardı. Ölümlük görmek istediği biri... Kimi filmlerde birlikte oynadığı İzzet Günay'dı o.

### 4- Emaneti almaya geldim!

Yılmaz Güney ve Nebahat Çehre'nin Yeşilçam'ın efsaneleşmiş aşkıyla ilgili bir detay var ki, film gibi... Çehre, trene atlar ve Güney'den kaçır. Güney, arabayla trenin önünü keser. Zar zor duran makinist aşağı inince ne olur peki? Güney, "Bir emanetim vardı, onu almaya geldim" der. Makinist önde, Güney arkada, hep beraber trende Nebahat Çehre aranır.

### 5- Ömürlük aşklar

Yeşilçam'ın inişli çıkışlı ilişkiler dünyasında Sadri Alışık ile Çolpan İlhan'ın büyük aşkı hep anlatılır. Ama Suna Pekuysal ve Ergun Köknar'ın aşkı da elle gösterilecek ilişkilerden biridir. Sahnede gelen evlenmek teklifiyle başlayan, "Sunuşkam" mektuplarıyla devam eden, Köknar'ın ölümüne kadar süren bir aşktır onlarınki...

# ROCK FM 94.5

# 7. CADDE



**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI  
**94.5 ROCK FM**'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



# SURUC

#SuruçtaKatliamVar

20.07.2015